د مينې
تاو

ليکوال:
داکتر معمار حشمت الله اتمر
مياشت ــ سلواغه / کال۱۴۰۳

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکي پوهه:

سرلیک: د مينې تاو
لیکوال: ډاکټر مهندس حشمت الله ,, اتمر ،،
ایډیټور:
د پښتنۍ ډیزان: ډاکټر مهندس حشمت الله ,, اتمر ،،
خپرندوی:
چاپشمېر: ۱۰۰
چاپ نېټه: میاشت - سلواغه / کال ۱۴۰۳
واټس اپ: ۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸+
برېښنالیک: atmar_hashmatullah@yahoo.com

د چاپ حقوق له لیکوال او خپرندوی سره خوندي دي، بې اخځ ښوونې ترې د ګټې اخیستنې اجازه نه شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

سرلیک **چوپړی**

پخښتی... ۱
بسم الله الرحمن الرحیم ۲
لیکي پوهه:... ۳
لړلیک ٤
تراڼ (پیل، شروع، برید).. ٥
د یادښتونو له پاره:.. ۷
نا اندوله (ناول، کیسه یا داستان) ۸
د چاپ شویو کتابونو لیست.. ۷۰
د کار لاندې کتابونو لیست ۷۳
د امکان او وخت په صورت کې... ۷٤
د پخښتی څټ ۷٥

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړانګ (پیل، شروع، برید)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمنِ الرَّحِيمِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ إجْلَالًا لِقُدْرَتِهِ، وَ لَا إلَهَ إلَّا اللَّهُ خُضُوعاً لِعِزَّتِهِ، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍوَآلِه .

بې پایه ستاینه او بې حده مننه، د هغه سپېڅلي ذات نه چې د وجود مانۍ او کاینات یې د انساني وجود د تکامل او د انسان له پاره د خپل سپېڅلي ذات او عبادت د حقیقت له پېژندلو پرته جوړ کړل. هغه د ذات پوهه، عالي، لوړ او ښکلي نوموونه دي، او کائناتو د پیدایښت یوه حتمي لامل دی. عظمت، د ټولې نړۍ موجودیت، د ناڅاپه څخه راوتل، حق د رسیدو جوهر په یوه والي کې د اعتراف، تباهۍ او بې وسۍ یوه له لوړو وسیلو څخه دی.

ګرانو لوستونکو!

دا ځل مې و غوښتل یو بل حقیقي داستان یا ناول چې کیسه یې په هېواد کې د ننه تېره شوې ده، د خپلو کتابونو مینوالو او لوستونکو سره شریکه کړم. زما د کتابونو مېنه وال یوازې معماران او انجینران نه دي، نه باید اوسي، نوځکه غواړم ورځ په ورځ د خپلو لیکونو کې توپیر راوړم چې د هرې ځانګې مېنه وال په کې ډېر شي، دا کار به ما دېته اړ کړې چې لیکنې مې توپیر و لري او هم به مې مینه وال ډېر شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مينې تاو

....

پاکه ربه!

زموږ له پاره خپله لاره بې ستونزې کړه، تر څو موږ له تا پرته بل څوک و نه وينو او نه يې پېژنو. زموږ سره مرسته و کړه تر څو مو په وجود کې د غرور نخښه پاتې نه شي او د اسلام د دين له سپيڅلو بنده ګانو څخه مو و بولې.

- د نظر تولو خاوندانو او هغه څوک چې دا کتاب لولي په ډېر درنښت هيله کيږي چې، خپلې غوښتنې او وړانديزونه د دې کتاب د بيا کتنې له پاره، زما سره شريکه کړئ.

Whatsapp: ٠٠٩٣٧٩٩٣٧٦٩٩٨

په در نښت
ډاکټر معمار حشمت الله اتمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې تاو

....

د یادښتونو له پاره:

۱- ....

۲- ....

۳- ....

۴- ....

۵- ....

۶- ....

۷- ....

۸- ....

۹- ....

۱۰- ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

نا انډوله (ناول، کېسه یا داستان)

د دوبي شپې وې.

هوا خورا توده وه.

د نن په شان برېښنا هر چېرې او خاصتاً ولایتونو په ولسوالیو کې نه وه.

هرې خوا تیاره وه.

یوازې د پخوانې الکین رڼا وه.

یوه امیندواره ښځه په کټ کې پرته وه.

شاو او خوایې د کلي زړې ښځې را غونډې شوې وې.

ټول لاس په کار وو.

یوې ښځه چې په زېږون کې یې ځانګړې تجربې اومهارتونه درلودل، تر ټولو د مخه او نورو ته به یې مشورې ورکوې.

څو ګړۍ تېرې شوې.

د هغې ماشوم دنیا ته راغی.

هغه یوه ښکلې جلۍ وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

مشرې ښځې ټولو ته مبارکي ورکړه.

بیا یې نورو ښځو ته و ویل:

ژر (چابکه) شئ.

شیره جوړه کړئ.

ښځو هم شیره جوړه او په کاچوغې سره یې د جلۍ مور ته په ورکولو پیل کړ.

هغې چاړه راواخسته او د جلۍ نو یې پرې کړ.

بیا یې یوه سپېڅلی ټوکر واخیست او هغه ته یې اور، ورته کړ.

وروسته د هغه ټوکر ایره یې واخیسته او د هغې په نو یې کېښوده.

بیا یې نورو ښځو ته و ویل:

زما ټیکري د غوټې نه سپیلني واخلئ او په یوه لوښي کې یې واچوئ.

مور او ماشومې ته، ښه دود وکړئ.

ښځو ومنه.

بیا هغې و ویل:

که اجازه مو وي، غواړم پر دې ښکلې جلۍ نوم، رنړا کېږدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

ټولو ومنه.

بيا هغې، جلۍ مور ته و ويل:

ښځگه!

نوم دې خوښ شو.

د جلۍ مور و ويل:

هو!

خوښ مې شو.

خورا ښکلی نوم دی.

زما خو ډېر خوښ شو.

مننه کوم چې زما سره مو مرسته وکړه.

هغه په خندا شوه او و يې ويل:

دا زما دنده ده چې د ښځو په زېږون کې مرسته وکړم.

شپه تېره شوه.

هر څه ښه پر مخ تلل.

کومه ستونځه نه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

د کلي نورې ښځې خپلو کورونو ته لاړل.

د زيږون ښځه پاتې شوه او د يوې اونۍ د پاره يې درنا او د هغې د مور خدمت کوه.

نورې ښځې به هم راتلې.

د هغوی سره به يې د کور په کارونو کې مرسته کوه.

رنا د مور مشر اولاد هم نه و.

رنا يې لمړنی ماشوم و.

مياشت تېره شوه.

د کلی ښځو خپلو مرستو ته دوام ورکړ.

تر څو پوره څلوېښت ورځې او شپې تېرې شوې.

مشرې ښځې رنا د مور سره د څلوېښتۍ په غسل کې هم ورسته وکړه.

د رنا مور پر پښو ودرېده او کولای يې شو چې خپلې دندې په خپله تر سره کړي.

د کلي ښځې به راتلې او د هغې سره به يې مرسته کوه.

څه وخت تېر شو.

رنا په خبرو او ګرځېدو راغله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

هغې به خپلې مور ته څه سپک کار هم کاوه.

رڼا درې کلنه شوه.

هغه هوښياره جلۍ وه.

هغې د کلي د مشرې ښځې نه و غوښتل تر څو هغې ته يوه کوچنۍ جاړو (جارو) جوړه کړی.

هغې و منه.

هغه د کلي څنډ ته لاړه چېرې چې د جاړوګانو بوټي ول.

هغې يوه کوچنۍ جاړو د رڼا له پاره جوړه او بېرته کلي ته ستنه شوه.

بيا د رڼا کور ته د ننه او جاړو يې هغې ته ورکړه.

رڼا جاړو واخيسته او ډېره خوشحاله شوه.

بيا يې د کوټې په جاړو کولو پيل کړ.

مشرې ښځې و ويل:

بس کړه!

کوټه پاکه ده.

زه درته وايم چې په کوم وخت کې يې جاړو کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

هغې و منه.

بيا يې خپله جاړو واخيسته او د سترې جاړو خوا ته يې کېښوده.

مشرې ښځې و ويل:

آفرين!

ته کولای شې خپلې مور ته خوراکي شيان نږدې کړې.

رڼا و ويل:

سمه ده.

کال بل هم تېر شو.

د رڼا بله خور هم دنيا ته راغله.

رڼا يو څه غټه شوې وه.

هغې به هم کلي د مشرې ښځې سره مرسته کوه.

څو کاله تېر شو.

د رڼا پلار په کابل ښار کې پر دنده و ګمارل شو.

هغه پرېکړه وکړه تر څو کابل ښار ته خپله کورنۍ ولېږدوي.

د هغوی کورنې کابل ښار ته لاړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

د ښار په يوې سيمې کې، په کرايي کور کې ژوند پيل کړ.

د رڼا پلار هوډ (اراده) درلوده چې خپل ماشومان په ښوونځي کې شامل کړي.

تر څو هغوي څه زده او په خپلو پښو ودرېږي.

خپل ځان او هېواد ته ګټه ورسوي.

هغوی کوشنيان(ماشومان، معصومان) وو.

په سيمې کې کوم ښوونځی هم نه و.

پلار يې کوښښ وکړ تر څو بلې سيمې ته لاړ شي، چېرې چې هغه د کار ځای ته نږدې وې.

څه وخت تېر شو.

هغه ته خدای زوی په برخه کړ.

د رڼا پلار به تر ناوخته کار کاوه تر څو ډېرې پيسې وګټي او ځانته په کابل ښار کې کوشنی (کوچنی) کور جوړ او يا واخلي.

څو کاله نور هم تېر شو.

هغه څه پيسې تولې او د کابل ښار په يوې سيمې کې يې څه ځمکه واخيسته.

بيا يې پر هغې کار پيل او لږ، لږ به يې جوړاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

دوې کاله وروسته کور بشپړ شو.

هغوی د کرايي کور د ستونزو نه خلاص او خپل کورته د اوسېدو له پاره لاړل.

البته هم ډېر نږدې ښونځې نه وه.

يوه ښوونځې د پوخ سړک په غاړه و.

په ښوونځي کې الکان او جونې يوه ځاې سبق ويل.

د رنا پلار خوښ نه و چې د هغې لورګانې د الکانو سره په يوه ځای کې سبق و وايي.

د هغه دوې لورګانې د ښو ونځي له پاره په مناسبو سننو کې وې.

د هغه زوی خورا کوشنی او د ښوونځي د تګ، نه و.

د کلي نورو کسانو خپلې لور ګانې ښوونځي ته لېږې.

مګر د رنا پلار د داسې کار نه ډډه کوه.

څه وخت تېر شو.

د رنا پلار بل ولايت ته د کار له پاره و ګمارل شو.

د هغه تنخوا تر کابل ښار نه ډېره وه.

هغه ومنه.

بيايې سوچ وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

که چیرې هغه د کابل ښار نه بل ولایت ته سفر وکړي، څنګه به شي.

د هغه ماشومان واړه دي.

ښځه یې هم بې زده کړې ده.

د کور سودا به ورته څوک راوړي؟

یوه ورځ یې په سوچونو کې تېره کړه.

بیا یې د ښځې سره مشوره وکړه.

د رڼا پلار و ویل:

کېدای شئ خپل ورور ته بلنه ورکړم تر څو له مونږ سره په غولي (حوېلۍ) کې ګډ ژوند وکړي.

هغه به تاسو ته د کور سودا، د ستونزو او ناروغۍ په وخت کې مرسته وکړي.

هغې و ویل :

سمه ده!

کومه ستونزه نشته!

بیا د رڼا پلار خپل ورور پسې چې په یوه ختیځ ولایت کې ژوند کوه، لاړ.

د هغه سره یې ولیدل.

بیا یې د هغه نه غوښتنه وکړه چې د ده سره ګډ ژوند وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

هغه و منه او پر سبا کابل ته راغی.

د رڼا پلار ډېر خوشحاله شو او هغه ته یې و ویل:

تا هم څه زدکړې کړي دي.

زه به تا ته هم کار پیدا کړم.

د هغه ورور هم خوشحاله شو.

څو ورځې تېرې شوي.

د رڼا پلار خپل ورورته هم دنده پیدا کړه او په کار یې و ګماره.

اونۍ وروسته د رڼا پلار په سفر لاړ.

رڼا د پلار ورور به ماشومانو په پالنه او روزنه کې مرسته کوه.

د هغه هم دوې مشرې لورګانې وې.

هغه هم نه غوښتل چې د ورور او خپله لور په هغه ښونځي کې ښامله کړي، چېرې چې الکان او جونې سره په یوه ټولګي کې سبق وایي.

دوې کاله نور هم تېر شو.

پاچاهي په جمهوریت بدله شوه.

د جمهوریت لارښونه د سردار محمد داود خان په غاړه وه.

هغه ډېر بدلونونه راوستل او کوښښ یې کوه چې هېواد پرمختګ وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

هغه د الکانو او جونو ښو ونځي په کابل ښار کې هم، سره جلا کړل.

پخوانی ښونځی د جنو په نامه پاتې او الکانو د پاره په بله سیمه کې یوه لویه کلا په کرایي ډول و نیول شوه.

الکان ټول نوي ښوونځي ته ور وپیژندل شوو.

دوي کاله وروسته د رڼا پلار بېرته کابل ته راغی.

بیا یې د ورور سره مشوره وکړه تر څو رڼا، د هغه خور، او د ورور لور، په ښوونځي کې شامله کړي.

هغه و منه او ویې ویل:

ښه به دا وي چې سبا ښوونځي ته لاړ او د هغوي په هکله د ښونځې د مدیرې سره خبره وکړو.

درڼا پلار و ویل:

کومه ستونزه نشته.

هرکله کولای شو چې هغوی په ښوونځي کې شامله کړو.

ورور یې و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوی سنونه تر لس کلنۍ ډېر شوي دي.

کېدای شي کومه ستونځه وي.

شپه تېره شوه او سهار شو.

د رڼا پلار ښوونځي ته لاړ او له مديرې سره يې خبرې وکړې.

هغې و ويل:

د ماشومانو تذکرې راوړه، تر څو وګورم څو کلنې دي.

د رڼا پلار و ويل:

هغوي تذکرې نه لري.

د ښونځې مديرې و ويل:

بې له تذکرو، نه شو کولای کومه کړنه تر سره کړو.

دا د هېواد د معارف قانون دی.

د رڼا پلار و ويل:

سمه ده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

زه به لمړی د هغوی له پاره تذکرې واخلم او بیا به تا سو ته مراجعه و کړم.

هغه د ښو ونځي د مدیرې نه مننه وکړه او له ښو ونځي نه و وت.

هغه کورته راغی.

بیا یې له ښځې سره مشوره وکړه تر څو هغوی ته تذکرې واخلي.

هغه ډیر بوخت و او د تذکرو اخیستو له پاره اړین و د څو ورځو له پاره خپل کلي او و لسوالۍ ته لاړ شي.

تر څو هغوی ته تذکرې واخلي.

بیا یې و ویل:

اوس خو نه شم کولای، بیا به لږ وروسته شل شپې خپله رخصتي واخلم، کلي ته به لاړ او د جنو له پاره به تذکرې واخلم.

څو کاله نور هم تیر شو.

د رنا پلار د ستونزو سره، سره و توانید تر څو د هغوي له پاره تذکرې واخلي.

بیا هغه تذکري د ښو ونځي ادارې ته ویوړې.

مدیرې ټولې تذکرې په ځیر سره وکتې او و یې ویل:

اوس ناوخته ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مينې تاو

....

مونږ نه شو کولای چې په دې سن کې هغوی په ښو ونځي کې شامله کړو.

د هغوی عمرونه تر دولس هم او چت دي.

د داسې جونو له پاره مونږ په هېواد کې نور او ځانګړي ښووونځي لرو.

تاسو کولای شئ ،خپلې جونې (ږونې) هلته شاملې کړئ.

څه موده نوره هم تېره شوه.

د رڼا پلار د ځانګړو ښوونځيو پته و مونده، کومه چې له هغې سيمې نه خورا لرې وه.

د رڼا پلار موټر هم نه درلود او هم مشر زوی، چې هغوی تر ځانګړي ښوونځي پورې و رسوي.

همدا راز، په کور کې د هغوی شتون ته هم اړتيا وه، تر څو اوړه لامده، ډوډی پخه او کتغ وکړي.

په دې توګه هغوی ښو ونځي د تګ نه پاتې شوې.

څه موده ورسته ورور يې په ښوونځي کې شامل شو.

رڼا به د هغه سره تر ښوونځي، تله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

په رخصتۍ وخت کې به د هغې ورور د نور ټولګیوالو سره یو ځای بېرته کورته، راته.

وختونه تېرېدل او رڼا هم لوېده.

د کور په کړونو کې خورا تکړه او په هر څه پوی شوې وه.

هغې کالي ګنډل، خامک، ګراف، بنیان اوبدل هم زده کړل.

کال وروسته د هغوی کورته، ترور یې د خپل کوشني زوی سره رایبارۍ ته راغلل.

هغوی له ځانه سره دوې ټوکرۍ راوړې وې.

په لمړۍ ټکرۍ کې خواږه او پاخه اینځر او په بله ټکرۍ کې یې تازه، شنه او ترخه مرچ ول.

ترور یې د خپلې خور سره په خبرو اترو کې یاده کړه چې:

زه د ستا لور ګانو د پاره رایبارۍ ته راغلې یم.

ستا دوې لونې پېغلې دي.

هر یوه چې ستا او یا د جونو خوښه وي، غواړم د سیمې د رواج سره سم خپل مشر زوی ته رایباري و کړم.

د ترور خور یې و ویل:

زه کومه ستونزه نه لرم؛

خو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

ښه به دا وي چې د جونو پلار، راشي او د هغه په مشورې سره به مخ ته، لاړ شو.

د رڼا ترور و پوښتل:

کله به د رڼا پلار راشي؟

خور یې ګړی ته و کتل او ویې ویل:

نیمه ګړۍ وروسته به هغه راشي.

د رڼا ترور خوشحاله شوه او ویې ویل:

خدای مهربانه دی چې مونږ بېرته خوشحاله لاړ شو.

نیمه ګړۍ تېره شوه او د رڼا پلار کورته ورسېد.

د رڼا پلار د خینې سره ستړی مشې وکړه، هغې او د هغې زوی ته یې ښه راغلاست و وایه.

هغوی په خوړو کیسو بوخت وو.

خینې یې بیا خبره تازه کړه.

د رڼا پلار و ویل:

زه کومه ستونزه نه لرم.

ښه به دا وي چې ته په خپله د جونو سره خبرې وکړې.

هر یوه چې راځي وي، زه هم راځي یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د رڼا ترور د هغې د مور نه اجازه واخیسته او په بلې کوټې کې یې د جونو سره په جلا، جلا توګه خبرې وکړې.

بیا هغه ناهیلې بېرته د میلمه کوټې ته ستنه شوه.

د رڼا پلار و پوښتل:

تا د جونو سره خبرې وکړې؟

هغې و ویل:

هو!

مګر پایلې یې ښې نه وې.

د رڼا پلار و پوښتل:

کومه ستونزه وه؟

هغې و ویل:

هو!

د رڼا پلار و پوښتل:

ستونزه په څه کې وه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې و ویل:

ستا لور ګانې په ښار کې لوې شوې دي.

هغوی وایي:

مونږ د بې زده کړو سړی سره واده نه کوو.

زمونږ مېړه هرو مرو، روغمن (داکټر) او یا هم انجینر وي.

بیا د رڼا پلار خپلې ښځې ته و ویل:

ته لاړه شه او د جونو سره په خپله خبرې وکړه.

هغه لاړه او د جنو سره یې خبرې پیل کړې.

د جونو ځواب هم هماغه یوه ځواب و.

بیا مور یې هغوی ته و ویل:

تاسو هم بې زده کړې یاست.

تاسو چېرې کوم د طب یا د انجینرۍ پوهنځی لوستی دی.

رڼا چې له بلې خور نه مشره وه ویې ویل:

دا خو زمونږ ګناه نه ده.

ګناه ستاسو ده.

که چېرې مونږ دې په ښوونځي کې شامله کړي وای، اوس به روغمنانې او انجینرانې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يې و ويل:

دا کړنه به د ستاسو په نصيب کې نه و.

هغوی په کلکه د رايبارۍ سره مخالفت وکړ.

مور يې بېرته ستنه شوه.

خپلې خور او مېره ته يې کيسه، بيان کړه.

د رنا پلار و ويل:

په داسې مسلو کې د جونو موافقه له ديني اصولو سره هم اړينه ده.

بيا د ترور کوچنی زوی چې خپلې مور سره راغلی و، خپه او خپلې مور ته يې و ويل:

پاڅې!

بېرته کور ته ځو.

د رنا پلار او مور يې کوښښ وکړ تر څو هغوی شپه پاتې شي، ځکه چې هغوی د لرې ځای نه يانې (يعنې) بل و لايت نه راغلي وو.

هغوی و نه منه.

بيا د رنا ترور و ويل:

مونږ دوې ټکرۍ راوړې وې .

په يوې کې اينځر او په بله کې يې ترخه مرچ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

مونږ پلان درلود که چېري رایباري و منۍ، مونږ به اینځر پرېږدو او مرچ به له ځانه سره بېرته یوسو.

د دي کبله چې زمونږ رایباري ښه پایله نه درلوده، مرچو ټکرۍ دې هم د تاسو وي.

بیا یې خدای پاماني واخسته او د کوره و وتل.

د دوبي ورځې او وخت مازیګر و.

هغوې په ډیرو ستونزو سره لمړی د سیمې موټرو هډې، بیا خپلې سیمې ته ماسخوتن نا وخته ورسېدل.

هغوی د څو کالونو د پاره سره خپه و، تر څو چې خپل زوی ته یې بل چېرې ښځه وکړه او په واده کې یې خپلې خور او کورنۍ ته هم بلنه ورکړه.

واده په بل ولایت کې تر سره شو او یواځې د رڼا مور او پلار په کې ګډون کړی و.

رایباران به راتلل او تلل، مګر د رڼا او د هغې د خور په اندو کې کوم بدلون را نه غی.

هغوې د روغمنانو او انجینرانو په تمه وې.

یوه ورځ د رڼا کور ته، پلار د ترور زوی راغی، کوم چې د کابل په پوهنتون کې د یوه پوهنځي زده کړیال (محصل) و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه سترګې په ناڅاپي ډول پر رڼا ولګېدې کوم وخت چې هغه د غولي په جاړو کولو بوخته وه.

هغه د الک په سترګو کې ښه ولګېده او د کوره د وتو په وخت کې یې د رڼا پلار ته و ویل:

څرنګه چې پوهېږې، زه دلته مسافر او د پوهنتون په شپې خونې (لیلې) کې ژوند کوم.

دلته زما خپل او خپلوان نه شته، کولای شم کوم وخت دلته ستاسو کور ته راشم؟

د رڼا پلار و ویل:

هو!

کولای شئ.

کوم و خت چې زه په کور کې اوسم.

هغه و ویل:

سمه ده!

همداسې وخت کې، کوم وخت چې ته په کور کې اوسې.

د هغه تګ او راتګ به کله، کله تر سره کېده.

هغه به په میاشت کې یوه ځل او یا دوې ځلي د پنجشمبې په ورځ راته او د جمعې شپه به یې هم تېروه او د جمعې په مازیګر به بېرته خپلې شپې خونې ته، ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

د هغه تګ اوراتګ د رنا په زړه کې خوږېده او د هغه سره یې مینه پیدا شوه.

وختونه تېرېدل او د دوی تر منځ مینه ډېرېده.

الک پوهنځی بشپړ کړ.

د هغه مور به کله نا کله کابل ښار ته راتله او د رنا په کورکې به یې څو شپې هم کوې.

د رنا مور، پلار او نوره کورنۍ یې د دوی پر مینه نه پوهېدل.

دا مینه خورا پټه وه.

د الک تګ او راتګ خورا لږ شو.

هغه د ځان له پاره کار او بار پیدا کړ او په هغه کې اخته شو.

رنا به زورېده او سوچ یې کاوه چې، هغه له مینې تېښته کوي.

څه موده تېره شوه.

رنا ته یوه روحي ناروغي پیدا شوه.

هرڅه به یې ماتول او نور به یې خوب ته هم نه پرېښودل.

د رنا مور خپل مېړه ته و ویل:

رنا په روحي ناروغۍ اخته شوې ده، ښه به وي چې هغه روغمن ته وبېسئ.

هغه ومنه او هغه یې روغمن ته ویوړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې سره مور یې هم لاړه.

روغمن خپل معاینات تر سره او بیا یې د هغې مور اوپلار ته و ویل:

غواړم چې د ستاسو سره په پټه وغږیږم.

هغوی و منه او د کتنځي بلې خونې ته ننوتل.

روغمن د هغې د حرکاتو پوښتنه وکړه.

پلار یې و ویل:

زه مسافر او په اړه یې ښه نه پوهیږم.

مور به یې درته هر څه و وایي.

موریې د هغې د حرکاتو په هکله ټول څه و ویل.

بیا روغمن و ویل:

دا حرکات د پټو مینانو غوندې، دي.

کوم چې د کورنۍ غړي یې پرې نه پوهیږي.

بیا روغمن زیاته کړه.

زه به ورته څه دوایې ولیکم، ښه به دا وې چې تاسو ومومئ چې هغه پر چا مینه ده؟

بیا هغه واده کړئ، هر څه به په خپله سم شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

هغوی ومنه ، د روغمن نسخه یې واخسته او د رڼا پلار خپلې ښځې ته و ویل:

ته دلته کینه.

زه درملتون ته ځم، دوایي اخلم او ژر بېرته راځم.

هغه دوایې واخسته او بېر ته کتنځي ته راغی.

دوایي یې روغمن ته وښوده؛

روغمن و ویل:

دوایي سمه ده.

تاسو هغې ته دوایي په ټاکلي وخت ورکړئ.

ستنې به ورته هر مازیګر په درملتون کې لګوئ.

دوایې یې چې خلاصه شوه، بیا به یې هرو مرو راولئ، تر څو وګورم چې څومره بدلون یې کړی دی.

هغوی و ویل:

سمه ده!

بیا روغمن زیاته کړه:

هغه خوشحاله وساتئ.

کوښښ وکړئ چې هغه بوخته وساتئ.

هغې ته ښه خواړه او تازه مېوې هم ورکړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه به ژر تر ژره روغه شي.

هغوی ومنه، د کتنځي نه و وتل او کور خوا ته روان شوو.

هغوی د روغمن خبرې د کورنۍ نورو غړو سره هم شریکه کړې.

هغوي کوښښ وکړ څرګنده کړی چې هغه پر چا مینه ده.

مګر و نه توانېدل په لنډه موده کې کومې پایلې ته ورسېږي.

څه وخت تېر شو او د هغې مور پرېکړه وکړه چې خپلې خور کورته چې په ختیځ ولایت کې اوسېده لاړه شي او څو ورځې الته تېرې کړی.

موریې د رڼا نه هم غوښتنه وکړه چې د هغې سره لاړه شي.

مور یې و ویل:

رڼا!

ته له ما سره ځې؟

رڼا و ویل:

چېرته؟

هغې و ویل:

ستا د ترور کور ته.

هغې و پوښتل:

د څو ورځو د پاره؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يې و ويل:

د يوې مياشتې له پاره.

بيا هغې و منه.

ورځ تېره او شپه شوه.

رڼا خپلې مور ته و ويل:

څه وخت ځو؟

مور يې و ويل:

اوس شپه ده، سبا به لاړ شو.

هغې و ويل:

سمه ده!

شپه تېره او سبا شو.

مور يې وختي له خوبه پاڅېده.

اودس او لمونځ يې وکړ.

بيا يې پر رڼا غږ کړ:

اله!

پاڅېږه!

سهار شو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

هغې چې د خوب دارو (دوا) خوړلې وه، له خوبه پاڅېده او خپلې سترګې یې و مښلې.

بیا یې د اوبو کوزه واخیسته.

کوزه یې د څاه د اوبو څخه ډکه کړه او خپل مخ او لاسونه یې پرېمنځل.

بیا یې سور ټیکری په سر او مور ته یې و ویل:

راځه چې لاړ، شو.

مور یې خپل زوی هم را ویښ، درې تنه (واړه) د چای د څښلو نه وروسته له کوره و وتل او د رڼا د ترور کور په نیت یې حرکت و کړ.

هغوی په ښاري موټرو کې کېناستل او ښار ته ورسېدل.

بیا یې په پښو د ختیځو سیمو موټرو هډې خوا، لاړل.

اډې ته ورسېدل او په موټر کې وختل.

موټر لږ ځنډ وروسته ډک، له سرای نه را و وت او مخ پر ختیځ روان شو.

درې ګړۍ وروسته هغوی د رڼا ترور کور ته ورسېدل، هغې خپله دوا هم له ځانه سره اخیستې وه.

هغوی د سړک په غاړه له موټره کوز شوو، بیا د هغې د ترور کور خوا ته روان شو.

څه ځنډ وروسته هغوې د رڼا د ترور کور ته ورسېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور يې د کلا دروازه وټکوه.

دروازې ته د هغه د ترور کوچنۍ لور راغله او دروازه يې خلاصه کړه.

لمړی يې ټولو ته ستړی مشې او بيا يې و ويل:

اله!

کور ته د ننه شئ.

اوا (هوا) سړه ده.

کېدای شي ناروغه شئ.

د رڼا مور و ويل:

مننه!

مونږ د يخنۍ سره عادت يو.

زمونږ ساړه نه کيږي.

بيا ټول کور ته د ننه شوو.

د رڼا ترور هم راغله او د هغوی سره يې په غولي کې روغبړ وکړ.

بيا يې هغوی ته د ميلمه کوټې ته د ننوتلو بلنه ورکړه.

هغوی ټول کوټې ته د ننه شوو او پر توشکو کېناستل.

لږ ځنډ وروسته د رڼا مور خپلې خور خوا ته نږدې شوه او په غوږ کې يې هغې ته د رڼا د ناروغۍ کيسه وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه يې پوی کړه چې نورو ماشومان هم په دې خبره پوی او هغې ته آزار ور نه کړي.

څو ورځې تېرې شوې بيا هغوی د رنا د تره کورته لاړل تر څو د رنا سوچ په بل (بدل) شي.

يوه ورځ د کلي پېغلو پرېکړه وکړه چې د رنا د خوشحالۍ د پاره څه پاخه او نږدې زيارت ته لاړ شي.

هغوی سابه او جواری پاخه او له ځانه سره يې په کټوو، دېګيو کې واخيستل.

هغوی کاسې هم له ځانه سره واخستې.

رنا وليدل چې هرې جلۍ په سر کټوه يا دېګۍ اخستی دی.

هغې اخوا او دېخوا وکتل:

څه يې و نه موندل.

بيا يې يوه درنه پيټه تيږه وموندە، په سر يې کېښوده او د نورو جونو سره روانه شوه.

په لاره کې يې په شعر ويلو پيل کړ.

هغې داسې شعر و ويل:

دا کوم دی ګاډه ور
دا کوم دی خيټه ور
دا کوم دی چې ځليږی لکه لمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

جونو به څه نه ویل چې هغه خپه نه شي.

هغوی زیارت ته ورسېدل او یوه شین ځای یې و موند.

کټوې او دېګي یې له سرونو کوز او پر ځمکه یې کېښودل.

بیا یې د جواریو ټکری (ټوکرئ) هم واخیسته او د کټوو خوا ته یې کېښوده .

سابه یې په کاسو کې و وېشل او یوې به بلې ته ست کوه چې په خوړو پیل کړي.

ټولې جونې سره راغونډې شوې او رڼا ته یې و ویل:

ته هم خپله تیږه له سره کښته کړه او د کټوو خوا ته یې کېږده.

هغې و ویل:

زه یې نه کښته کوم.

بیا مې له یاده و ځي.

جونو ویل:

کومه ستونزه نه شته.

مونږ په کور کې ډېرې ښکلې تیږې لرو.

ته کولای شې هغه واخلې او دا تیږه دلته پرېږدې.

هغې و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه!

دا تیږه ما خوښه کړې ده.

چېر ته یې نه پرېږدم.

هرو مرو یې له ځانه سره بېر ته، کور ته وړم.

جنو و ویل:

سمه ده!

جواری واخله او د سبو سره یې و خوره.

هغه څو دکیکی چپه پاتې شوه.

بیا یې تیږه پر سر سمه، د سبو کاسې ته کیناسته او په خوړو یې پیل کړ.

میله خلاصه او جونو و ویل:

اوس مازیګر نږدې دی.

راځئ!

ورو، ورو بېرته کور خوا ته روان شو.

جونو کټوې، دېګي او کاسې راغونډې او په سرو یې کېښودې.

رڼا هم خپله ټیږه د سر منځ راوسته.

ودرېده او د نورو پسې روانه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې تاو

....

په کوم ځای کې به چې يې د ويالې نه خيز اچوه، تيږه به يې په راسته لاس کلکه نيوه تر څو و نه غورزيږي.

ټول خپلو کورونو ته ورسيدل، هرچا خپلې کاسې، دېګي او کټوې خپلو کورونو ته ويوړې او په ټاکلو ځايونو کې يې کېښودل.

رڼا هم خپله تيږه کور ته د ننه کړه او مور ته يې و ويل:

دا زما د خوښې تيږه ده، چېر ته يې کيږدم.

مور يې و ويل:

د باندې په انګړ کې يې کيږده.

هغې ونه منه او تيږه يې کوټې ته د ننه کړه، پر توشکې يې کېښوده او و يې ويل:

د دې تيږې ځای توشکه ده، نه ځمکه.

بيا يې بالښت را واخيست او د تيږې تر شايې کېښود.

اخوا، دېخوا يې وکتل او ويې ويل:

نن دا زما ميلمه دی.

اوس به ورته چای هم راوړم.

رڼا د کوټې نه و وته او له نغري نه يې چايبر(چايجوش) را واخيست او د تيږی مخی ته يې کېښود.

بيا يې پياله را واخيسته او هغه يې هم د چايبر خوا ته نږدې کېښوده.

وروسته يې تيږې ته و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانته دې چاى واچوه.

د تيزې غږ و نه خوت.

بيا په غصه شوه او ويې ويل:

ته په خبره هم نه پوهيږې.

زه به درته چاى واچوم.

هغې په پياله کې چاى واچوه او د ميتيانو کتۍ (قوتۍ) يې هم ورته نږدې کړه.

بيا يې تيزې ته و ويل:

څه درباندې شوي؟

وخوره!

ولې ماته ګورې؟

خلک رښتيا وايې:

چې نه ځې، په شا به دې کړم او که نه يې خورې، څنګه به دې کړم؟

د کورنۍ غړو به ور ته کتل او څه به يې نه ويل.

هغوى ټول پوهېدل چې رنځا په روحي ناروغۍ اخته شوې ده.

څه موده تېره شوه او هغه مخ په روغېدو شوه.

مور، ورور، د تره ښځه او ماشومان هم خوشحاله شول.

څه موده نوره هم تېره او هوا مخ په تودېدو شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی پرېکړه وکړه تر څو بېرته کابل ته لاړ شي.

دوې ورځې وروسته هغوی بېرته کابل ته لاړل.

د رڼا په کړنلارو کې بدلون راغلی و.

د کورنۍ ټول غړي ډېر خوشحاله شول.

یوه ورځ ورسته بیا د هغې پلار د رڼا سره یو ځای د روغمن کتنځی ته لاړل.

روغمن هغه ولیده او د هغې سره یې خبرې وکړې.

بیا بله، ورستۍ نسخه یې هغې ته ولیکله او ویې ویل:

دا نسخه د درې میاشتو له پاره ده.

د خلاصېدو سره به هغه په روغه رمټه شي.

کوښښ وکړئ تر څو هغه خوشحاله او بوخته وساتئ.

د هغې پلار و منه.

بیا یې د روغمن سره خدای پاماني وکړه او د کتنځي نه دواړه کښته شوو.

په درملتون کې یې دوایي واخسته او کور خوا ته روان شوو.

میاشت بله هم تېره شوه او رڼا بېرته خپلې لمړنۍ بڼې ته راغله.

هېڅ تن سوچ نه کوه چې هغه کوم وخت ناروغه شوې وي.

وختونه تېرېدل او هغه لوېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه موده وروسته کشره خور يې واده شوه.

بيا په هېواد کې حالات کړکېچن شول.

تنظيمي جګړې پيل شوې.

کابل ښار په څو برخو و وېشل شو.

ځينې برخې يې د اسلامي ګوند، ځينې يې د جمعيت اسلامی او لوېديځې سيمې يې د وحدت اسلامي ګوند په لاس کې پرېوتې.

په ورځو، ورځو به هاوانونه او راکټونه ورېدل.

د ښار د يوې څنډې نه بلې څنډې ته، تګ خورا درووند و.

خلکو به د اوربند په ورځو کې خپل کالي او د کور سامانونه له يوه ځای نه بل ځای ته لېږدول.

ښار کې د څو ورځو له پاره اور بند ټينګ شو.

د هغې د ترور زوی له چهار آسياب سيمې نه، کومه چې د اسلامي ګوند په ولکه کې وه، راغی.

هغه خپلې ترور ته و ويل:

ما د رڼا له پاره يوه کس ليدلی دی.

هغه زه، د رايبارۍ له پاره ولېږلم.

هغه ښه سړی او تکړه دهقان دی.

هغه بله ښځه او يوه لور هم لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه زوی په تنظيمي جګړو کې شهيد شو.

اوس د هغه اولاد نه کيږي، نو ځکه غواړي بله ښځه وکړي.

د رڼا مور و ويل:

ته پوهيږې چې د رڼا پلار په حق رسېدلی (مړ شوی) دی.

زه کونډه او د ډېرو غمونو، توان نه لرم.

هرې خوا جګړې دي.

د رڼا د ترور زوی و ويل:

زه د هر څه ضمانت کوم.

ټولې چارې به ښې تر سره شي، هغه به په کور ناسته، پخوانۍ ښځه به يې د باندې کارونه او لور به يې د ننه کور کارونه کوي.

هغې و ويل:

ښه به وي چې دا خبره د رڼا سره هم شريکه او پوی شو، ترڅو د هغې سوچ په دې هکله څه دی؟

هغه ومنه!

مور يې بلې خونې ته لاړه چېرې چې رڼا په کې ويده کېده.

هغې د رڼا سره مشوره و کړه.

رڼا و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ته څو دکيکې وخت راکړه تر څو د خپل د تره او د تره لورګانو سره په دې هکله مشوره و کړم.

مور يې و منه او له کوټې د باندې شوه.

يوه ګړۍ وروسته رڼا خپلې مور ته غږ کړ.

موريې د هغې کوټې ته لاړه.

رڼا و ويل:

زه په دوې شرطونو سره موافقه يم.

١. زما د ترور زوی څه يې چې وېلي دي، ضمانت وکړي.
٢. هغه محبور دی چې د دود سره سم ما ته سره زر واخلي.

مور يې د هغې د ترور زوی ته د رڼا خبره وکړه.

د هغې د ترور زوی و ويل:

سمه ده!

زه يې ضمانت کوم.

د رڼا د ترور زوی دشپې پاتې او سهار وختي له ترور، د ترور د ځامنو او لور ګانو نه يې خدای پاماني واخسته او ويې ويل:

مونږ به ډېر ژر رايباری ته راشو.

دوې ورځې تېرې شوې.

د رڼا رايباران راغلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا هغوې ته چاى دم او راوړ.

بيا رايبارانو و ويل:

تاسو پوهيږئ چې حالات ښه نه دي او مونږ نه شو کولاى بيا، بيا راشو.

ښه به وي چې مونږ ته د دود سره سم دسمال راکړئ، مونږ ستاسو ټولې غوښتنې په سترګو منو.

د رڼا مور بيا له هغې سره خبره وکړه او ويې ويل:

کولاى شو، هغوى ته دسمال ورکړو.

هغې و ويل:

هو!

سمه ده!

توکل په خداى!

بيا د رڼا مور د بکس نه ښکلى پخوانى دسمال راوباسه او زوى ته يې غږ کړ:

دغه ۱۰۰ افغانۍ واخله او د نږدې هټۍ نه خوږه (چاکليټ) راوړه.

د رڼا ورور پيسې واخستې او د کوره د باندې شو.

څو دکيکى وروسته راغى او خوږه يې خپلې مور ته ورکړه.

مور يې خوږه په دسمال کې تاوه او مجمې کې يې کېښوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې مجمه د رایبارانو مخې ته کېښوده.

رایبارانو دسمال واخست او څه پیسې یې په مجمې کې کېښودې.

بیا یې مننه وکړه او له ځایه پاڅېدل.

په دې وخت کې د رڼا د ترور زوی و ویل:

مونږ ځو او د کوژدې بندو بست کوو.

تاسو هیڅ شی د رڼا د پاره د جیز په نامه مه اخلئ.

مونږ ټول خرڅ په خپله کوو.

هغوی د کوره و وتل.

څو ورځې تېرې شوې.

جګړه بیا پیل شوه.

د سیمې خلک خپلو کورنو پرېښودو ته اړ شوو.

د رڼا کورنۍ هم د کابل ښار نه و وته او ختیځ ولایت ته کډواله شوه.

څو ورځې وروسته د رڼا د خوښې الک هم ختیځ ولایت ته کډه شو.

هغه په دې وخت کې واده کړی و.

رڼا خپلې ترور کور ته روانه وه، په ناڅاپي ډول یې سترګې په هغه الک و لګېدې.

سوچ یې کوه چې هغه به نه وي، څو ځل یې هغه ته په ځیر سره وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

پوه شوه چې په خپله دی.

بیا بېرته کور ته ستنه شوه.

خپلې کورنۍ ته یې و ویل:

ما نن هماغه الک ولید کوم چې زما خوښ راته.

ټولو ورته و ویل:

هغه پسې نوره مه ګرځه.

هغه واده کړی دی او ستا کوژده به هم ژر تر ژره تر سره شي.

هغې څه و نه ویل.

د شپې او ورځې به یې سوچونه کو.

هغې خپلې مور ته و ویل:

زه کوژده نه کوم.

زه غواړم د خپلې خوښې الک سره واده وکړم.

هغه به هره ورځ د خپلې ترور کور ته، تله تر څو هغه الک په لاره کې و ویني.

د هغې د شپې خوب وران او ټوله شپه به یې سوچونه کول تر څو بیا د لمړی ځل په شان ناروغه شوه.

بې ځایه خبرې به یې کوې او هر څه به یې ماتول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مينې تاو

....

د رڼا کورنۍ چې اقتصادي حالت یې هم ټیټ شوی و، په نویو ستونځو وا وښتل.

له یوې خوا بې کوري، بلې خوا بې روزګاري، جګړه او د رڼا ناروغي.

دا ټول د رڼا په کورنۍ یې منفی اغېزې کړې وې.

ټول خورا خپه وو.

د رڼا کورنۍ کوښښ کوه چې هغې ته درمل واخلي او خدای، خدای به یې کوه چې د هغې د مېړه کورنۍ راشي او د هغې واده تر سره کړي.

په کابل کې جګړه لړه شوه او خلکو بېرته خپلو سیمو ته تګ پیل کړ.

د رڼا د خوښې الک هم لمړی کابل بیا کندهار او وروسته د ّپواد نه بهر ته لاړ.

د رڼا هڅې نا هیلې (ناکامې) شوې.

څو ورځې وروسته د رڼا ترور زوی راغی او د هغې مور ته یې و ویل:

څو ورځې به صبر وکړو تر څو رڼا بېرته روغه شي.

رڼا به ځمکو ته تله.

کله نا کله به یې شعرونه هم ویل.

یوه ورځ په پوله یوه کس تېرېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا سوچ وکړ چې هغه په پټي کې روان دی.

هغې دا زوړ او فلکلور شعر و وایه:

دې پولې په سر لاره ده
منځ د پټي چرا مې روي

بیل ده بغل خات زدم
بوک به دې راواړوم

کس هک پک پاتې شو.
له ځانه سره یې و ویل:
آفرین!
بې له شکه چې په ښځو کې هم شاعراني پیدا کیږي.
هغه خپلې لارې ته دوام ورکړاو د رڼا د سترګو نه پناه شو.

میاشت تېره شوه او رڼا مخ په ښه کېدو شوه.

هغه بېرته ښه شوه.

د هغې د ترور زوی د پرېکون له پاره راغی.

پرېکون تر سره او بیا د واده وخت و ټاکل شو.

اونۍ تېره شوه او واده هم تر سره شو.

رڼا د خپل بخت پسې لاړه .

د هغې د مېړه کور د کابل په چهار آسیاب ولسوالۍ کې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

کله نا کله به د کوره وته، په ځمکو او باغ کې به ګرځېده.

خلکو به هغې ته ښونکې ویل.

هغه په خپل ژوند کې خوشحاله وه.

یونیم کال وروسته د واده، هغې ته خدای زوی ورکړ او د هغه نوم یې پرې هجرت کېښود.

الک لږ لوی او په پښو شو.

له بده مرغه جګړې بیا پیل او ډېرې شوې.

خلکو هم د چهار آسیاب د ولسوالۍ نه کډه وکړه او ختیځو ولایتونو

ته کډه شوو.

د رڼا نوې کورنۍ هم ختیځ ولایت ته کډه او الته یې څه ځمکه د کرنې د پاره ونیوه.

زوی یې لږ لوی شو.

د هغې اړیکې د بنې سره یې ترینګلې شوې.

هغې خپل زوی واخیست او د مور کورته لاړه.

میړه به یې کله نا کله د هغې پسې راته.

رڼا نه غوښتل چې بېرته خپل خاوند کور ته لاړه شي.

کال بل هم تېر شو.

د رڼا مېړه د هغې مور کور ته راغی، او ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه خپل زوی پسې ډېر خپه شوی یم.

غواړم چې هغه او مور یې زما سره لاړ شي.

د رڼا مور و ویل:

مونږ کومه ستونزه نه لرو.

ته هر کله کولای شئ چې خپله ښځه او زوی بېرته کور ته یوسې.

په دې وخت کې رڼا و ویل:

زه خو ځم، مګر زما ښنه پرما ظلم کوي.

هغه و ویل:

ته هم یوڅه پېره (ملامته) یې.

ته باید د هغې سره د کور یا د باندې په کروندو کې مرسته وکړئ.

د رڼا مور و ویل:

دا ښنه وایي.

ته هم باید د هغوی سره د خپل په وس مرسته وکړئ.

هغې و منه.

بیا د هغې ورور و ویل:

اوس کولای شئ، خپل کور ته لاړه شئ.

د رڼا زړه نه کېده او هغه د خپلې مور سره خوشحاله وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروور يې بيا غږ کړ او ويې ويل:

ژر شه!

خپل کور ته لاړه شه.

رڼا خپل زوی په غېږ کې و نيو او مېړه ته يې و ويل:

دغه د ماشوم پنډکی له ځانه سره واخله.

هغه هم پنډکی له ځانه سره واخيست او خپلې خوابښې، د کورنۍ نورو غړو نه يې خدای پاماني واخسته او خپل کور خوا ته روان شوو.

کال درې تېر شو.

الک د ښو ونځي د تګ شو.

په کلي کې ښوونځی نه و.

د ولسوالۍ په بل سر کې لمړنی ښوونځی و، کوم چې د هغوی له کورونو نه ډېر لرې شتون درلود.

الک نور هم لوی شو او په کروندو کې به يې له پلار او ميرې سره مرسته کوه.

د رڼا پر هغه پېرزوينه نه وه چې هغه په کروندو کې، کار وکړي.

هر چا سره به يې مشورې کوې چې څنګه وکړي الک پوی او پر هغه ښونځی و وايي.

خلکو به هغې ته ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کار ناشونی دی.

دلته کوم ښوونځی نه شته او له بلې خوا ستا خاوند هم ناروغه دی.

الک د هغه سره په کروندو کې مرسته کوي.

هغې و نه منه او خپل مېړه ته یې و ویل:

زه غواړم چې پر هجرت ښونځی و وایم تر څو هغه روغمن او یا انجینر شي.

مېړه یې و ویل:

زه هم غوړام، مګر د اوس له پاره کوم امکانات نه لرم.

هغې و ویل:

زه بېرته کابل ته ځم او غواړم خپلې مور سره مې ژوند وکړم.

مېړه یې و ویل:

ته چې ځې، کولای شئ.

زه هجرت نه پرېږدم چي له تا سره لاړ شي.

بیا رنا په غصې شوه او له کوره و وته.

هغه لمړی خپلې ترور بیا خپل تره کورته لاړه.

د هر چا سره به یې مشورې کوې.

خلکو به هغې ته ویل:

خپل ژوند مه ورانوه، چا چې ښوونځی لوستې دي ټول وزګار دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې به نه منه.

هغه بیا خپل مېړه کور ته لاړه او غوښتل یې چې الک له ځانه سره واخلي.

هغه غولي ته د ننه شوه او الک یې د لاسه ونیو، غوښتل یې چې له ځانه سره یې له انګړه و باسي.

په دې وخت کې د هغې خاوند کور ته د ننه شو او الک یې د هغې د لاس نه خلاص او کوټې ته یې د ننه کړ.

بیا یې هغې ته و ویل:

ته کولای شې، دلته پاتې شې.

د الک د وړلو اجازه نه لرې.

هغې و ویل:

زه الک د قانون په زور د تا نه اخلم.

هغه و ویل:

زه!

لاس دې خلاص.

بیا یې رڼا ته و ویل:

چابکه له انګړ نه و وځه، زما بله ښځه که راغله، پر تا به غوبل جوړ کړي.

هغې و منه او له کوره و وته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو ورځې وروسته يې موضوع د ولسوالۍ اړوندو کسانو سره شريکه کړه.

هغوی و ويل:

ته عريضه وکړه او مونږ به ستا زوی بېرته تا ته تسليم کړو.

هغې ومنه او د ولسوالۍ نه د باندی شوه.

بيا يوه کس چې ولسوالۍ ته نږدی پر څوکې ناست، چترۍ يې د ميز پر سر ځوړنده وه او څو عريضې او کلمونه يې پر ميز و، نږدې شوه .

لمړی يې هغه ته سلام واچاوه او بيا يې و ويل:

زه غواړم چې ما ته عريضه و ليکۍ.

هغه و ويل:

سمه ده!

خپله ستونزه بيان کړه، زه به يې وليکم.

هغې خپله ستونزه و ويله، بيا هغه کس ورته په اصولو سره سم عريضه و ليکه.

عريضه خلاصه او رنا ته يې و ويل:

دا ده!

ستا عريضه!

هغې عريضه واخسته او کس ته يې سلګون ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ترې دېرش افغانۍ وګرځوې او نورې پیسې یې بېرته ورکړې.

هغې عریضه په ځانګړو شعبو وګرځوه.

قاضي هغې ته یې و ویل:

سبا وختي راشه!

مونږ به له تا سره څو پولیس سیمې ته ولېږو.

هغوی به تا سره مرسته وکړئ تر څو ستا زوی بېرته درکړي.

قاضي زیاته کړه.

له ځانه سره څو تنه نږدې نارینه هم راوله.

هغې ومنه او کلي ته راونه شوه.

په کلي کې یې خبره د نورو سره شریکه او څو کسانو ورته وعده ورکړه تر څو د هغې سره سبا ولسوالۍ ته لاړ شي.

شپه تېره شوه او سبا شو.

هغه هم د کسانو سره ولسوالۍ ته لاړه.

قاضي هغې ته د پولیسو موټر چمتو کړی و.

بیا یې هغې ته و ویل:

په موټر کې کښېنه او نور خپلوان دې چې هم راغلي دي، په موټر کې دې کښېني.

هغوی ټول موټر ته وختل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

بیا د پولیسو یو موټر د مخه او بل یې ورپسې شو.

نیمه ګړۍ وروسته هغوی سیمې ته ورسېدل.

پولیسو سیمه کلا بنده کړه.

بیا د پولیسو مشر د رڼا او د خپلوانو سره یې د هغې کور ته د ننه شوو.

الک په کور کې نه و.

له ماشو مانو نه یې و پوښتل:

هجرت چېرته دی؟

هغوی و ویل:

هغه په کروندو کې خېشاوه کوي.

بیا رڼا پولیسو ته و ویل:

زما پسې راشئ.

کرونده د سیند په غاړه ده.

بیا رڼا مخکې او پولیس ور پسې شوو.

د الک خوا ته ورسېدل.

الک چې پولیس ولیدل په منډو یې پیل کړ.

پولیسو پرې غږ کړ.

ودرېږه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه و نه درېد.

بيا پوليسو ورپسې منډې کړې.

د الک پښه له پولې وښوېده او وغورځېد.

پوليس ورسېدل او هغه يې ونيو.

بيا ورو، ورو پوخ سړک ته لاړل، چېرته چې د پوليسو موټر ولاړ وو.

هغوې ټول موټرو ته پورته شوو.

لمړی ولسوالۍ ته لاړل.

الته د بريالي عملياتو راپور يې وړاندې کړ.

بيا قاضي رڼا ته و ويل:

دا دې زوی!

هر څېرې يې چې بيا يې، ستا خوښه.

زه درته د موټر مرسته کوم چې تا تر خوندي ځايه پورې ورسوي.

هغې سوچ وکړ چې د اوس له پاره خوندي ځای د رڼا د تره د لور کور دی، کوم چې ولسوالۍ ته ډېر نږدې دی.

بيا يې قاضي ته و ويل:

د اوس له پاره غواړم چې د تره لور کورته لاړه شم، بيا وروسته کابل ته ځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قاضي و ویل:

کومه ستونزه نه شته.

هر څېرې چې ته خوشحاله یې.

بیا قاضي د موټر چلونکي ته و ویل:

رڼا او د هغه خپلوان د هغې د تره د لور کورته و رسوه.

بیا چې بېر ته راغلې، ماته اطمینان راکړه.

چلونکي و ویل:

سمه ده!

قاضي صاحب!

چلونکي هغوی تر ټاکل شوي ځای پورې ورسول او خپله یې بېرته ستون شو.

د رڼا خپلوان او کلیوال بېرته خپلو کورونو ته لاړل.

رڼا او د هغې زوی د درې شپو له پاره الته وو.

بیا رڼا خپلې پلارنۍ مینې ته راغله.

الته دوستان او خپلوانو یې د هغې هرکلی و کړ.

پر هغې او زوی یې ګلونه او خوږه و شینده.

څو شپې یې د تره او د تره د ځامنو کورونو کې تېرې کړې.

بیا یې پرېکړه و کړه چې کابل ښار ته خپلې خور کور ته لاړه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه لمړی کابل ښار، بیا خپلې خور کور ته لاړه.

الته يې هم تود هرکلی وشو.

څو ورځې تېرې شوې.

هغې خپلې خور ته و ويل:

زه غواړم چې هجرت په ښوونځي کې شامل کړم.

خور يې و ويل:

کومه ستونزه نه شته.

خو!

د الک سن اوچت دی.

رڼا و ويل:

زه غواړم چې پر هغه ښوونځی و وايم تر څو روغمن او يا هم انجينر شي.

ما د ولسوالۍ قاضي ته هم داسې ويلي دي.

خور يې و ويل:

ستا خوښه.

زه کومه ستونزه نه لرم.

د ښوونځي خرڅ يې هم زه په غاړه اخلم.

د شپې چې د خور مېړه يې راغی، خور يې هغه ته و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا وختي هجرت نږدې ښوونځي ته يوسه او الته يې شامل کړه.

هغه ومنه.

شپه تېره او سهار شو.

رڼا د خور مېړه و ويل:

د چای د څښلو نه وروسته زه به هجرت ښوونځي ته بوزم.

څه ځنډ وروسته د رڼا د خور مېړه او هجرت د کوره و وتل.

څو دکيکې وروسته هغوی ښوونځي ته ورسېدل.

هغوی د ښوونځي مدير خونې (دفتر) ته ننوتل او الته يې د هجرت په اړه وغږېدل.

لمړی، د ښوونځي مدير و نه منه.

هغه و ويل:

د هجرت سن تر ټولو اوچت دی او هغه په پاړسی (دري) هم نه پوهېږي.

بيا په دې وخت کې د رڼا د خور مېړه څو ځايه ټيلفونونه وکړل او مدير يې دې ته اړ کړ ترڅو هجرت په ښوونځي کې و مني.

د رڼا خويندو هغه ته د ښوونځي کالي، کڅوړه (بيک) کتابونه، کتابچې او کلمونه واخيستل.

هجرت ښوونځي ته، په تلو پيل کړ.

په کور کې به هغه د رڼا د خور مېړه نه هم درس (سبق) وايه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه څو ورځې ښوونځي ته لاړ.

د هغه مینه د ښوونځي سره نه، بلکه د ځمکو سره وه.

هغه به په کور کې سبق نه وایه.

کله به چې د ښوونځي نه بېرته راته، په غولي کې به یې د ګلانو اوترکاری پالنه کوه.

څه وخت تېر شو.

هغه خپلې مورته و ویل:

زما سبق نه زده کیږي، نه غواړم چې ښوونځي ته لاړ شم.

هغې و ویل:

نه!

ته باید ښوونځي ته لاړه شئ.

ته باید روغمن او یا انجینر شئ.

هغه و ویل:

ټول دلته په پاړسي خبرې کوي.

په ټولګي کې پښتانه، نه شته.

زما زړه په چاودېدو راغلې دی.

مور یې و ویل:

نه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

داسې نه کیږي.

ته به عادت شئ.

ته به، پاړسي هم زده کړې.

زه هم تا سره مرسته کوم.

هغه خپه او په سوچ کې و.

کومې پیسې چې به ورته د رنا خویندو، ورونو او دوستانو د ښوونځي خرڅه ورکوه، هغه به یې ټولوې او مور ته به یې په دې هکله څه نه ویل:

شپږ میاشتې تېرې شوې.

هغه یوه ورځ له ښوونځي نه وختي راغی.

مور یې ورته و ویل:

څنګه بېرته راغلې؟

هغه و ویل:

لږ پر سر مې درد و.

هغې ورته دوایې ورکړه او هغه ته یې و ویل:

سمه ده!

ته لږ دمه وکړه.

کوټې ته لاړ او بیده شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

هغه کوټې ته لاړ او په سوچونو یې پیل کړ.

مور یې څو ځلي د هغه پوښتنې ته لاړه.

د شپې د ډوډۍ خوړو نه وروسته الک وختي بیده شو.

سهار مور یې وختي د لمانځه ادا کولو د پاره پاڅېده او خپل زوی یې هم راویښ کړ.

هغوی لمنځونه وکړل.

مور یې هجرت ته و ویل:

ته بیده شه!

نن ښوونځي ته مه ځه.

هجرت و ویل:

نه!

زه هرو مرو ښوونځي ته ځم.

زه په سبقونو کې وروسته پاتې کېږم.

مور یې و ویل:

سمه ده!

څرنګه چې ته خوشحاله یې.

بیا وروسته هغه ته د سهار تود چای، نور خواړه راوړل او هغه په مزې سره وخوړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موريې د کور په کارونو بوخته شوه.
هغه د کور د کاليو سربېره د ښوونځي کالي واغوستل.
مور يې ورته ويل:
نن چې کورته راغلې زه به درته د چرګ ښوروا (يخني) پخه کړم.
هغه په خندا او ويې ويل:
سمه ده!
هغه د کوره و وت او ښوونځي خوا ته روان شو.
ښوونځي ته نږدې يې خپل پطلون و باسه او کڅوړه يې هم د پطلانه خوا ته کېښوده.
بيا په پوښتنه، پوښتنه له کابل ښار نه و وت او خپلې پلارني ځای ته لاړ.
غرمه شوه.
رڼا خوندوره ښوروا پخه کړې او د هجرت په تمه وه.
هره دکيکه به يې شمېره او ګړی ته به يې کتل.
نيمه ګړی له غرمې نه هم تېره شوه.
هغه سوچ کې شوه چې ولې هجرت ځنډ وکړ.
بيا يې خپلې خور ته و ويل:
هجرت څنګه ځنډ وکړ؟
هغه لږ ناروغه هم و.
هغه هم خپه شوه او خپل مېړه ته يې زنګ و واهه.
مېړه يې و ويل:
تاسو ښوونځي ته لاړ شئ او پوښتنه وکړئ چې ښوونځي ته تللی دی او که نه؟
رڼا ښوونځي ته لاړه.
الته يې د سر ښونکي نه پوښتنه وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د ټولګي ښونکی وغوښت.
ښونکي و ویل:
نه!
هغه ښوونځي ته، نه دی راغلی.
بیا رڼا زیاته کړه.
هغه لږ ناروغه و، ما ورته و ویل چې ښوونځي ته مه ځه، نن دمه وکړه، سبا به لاړ شې.
هغه و نه منه او ښوونځي ته لاړ.
ښونکی او سر ښونکی هم خپه شوو.
بیا یې و ویل:
تاسو موضوع د روغتونو او پولیسو سره شریکه کړئ.
رڼا له شوونځي خپه و وته او بېرته کور ته راغله.
کیسه یې خپلې خور ته وکړه.
په دې وخت کې د هغې د خور مېړه هم ورسېد.
هغه څو روغتونو ته زنګ و واهه او کومه پته یې و نه مونده.
بیا یې رڼا ته و ویل:
کېدای شي خپلې ترور کور ته تللی وي.
رڼا خپلې بلې خور او ورونو ته هم زنګونه و وهل:
هغوي و ویل:
نه!
زمونږ کور ته نه دی راغلی.
هغوی هم خپه شول.
بیا ټول دوستان او خپلوان سره راغونډ شوو.
هغوی و ویل:
کېدای شي، هغه بېرته پلارنی سیمې ته تللی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا و ویل:
دا ممکنه نه ده.
د هغه سره پیسې نه وې.

بیا ټولو رڼا ته داسې مشوره ورکړه.
ته سبا وختي د هغه د پلار سیمې ته لاړه او د نږدې ګاونډیانو نه ټپوس وکړه، بیا مونږ ته خبر راکړه.
که چېرې هغه الته نه وي تللی، مونږ به دلته ورپسې وګرځو.
هغې ومنه او سهار وختي د الک پلار سیمې په لورې یې، حرکت وکړ.
څو ګړئ وروسته هغې خپلې خور ته زنګ و واهه او ویې ویل:
الک خو رسېدلې دی.
څه وکړم؟
خور یې و ویل:
بېرته راشه او هېڅ مه کوه.
هغه ناوخته، بېرته کابل ته راغله.
ډېره خپه وه.
شپه تېره او سهار وختي د خپلې بلې خور کورته لاړه او د هغې نه یې و غوښتل چي په دې هکله، هغې ته لار ښونه وکړي.
هغې و ویل:
ټول شیان په نصیب او قسمت پورې اړه لري.
کېدای شي د هغه په نصیب کې دهقاني وي.
ته نه شئ کولای چې هغه روغمن او یا انجینر کړې.

هغې و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه بيا هڅه کوم چې هغه بېرته راولم.
خور يې ورته و ويل:
داسې امکان نه لري، که ته لس ځلي هم هغه راولې، بيا درنه ځي.
ښه به وي چې ته هم الته لاړه او د هغوې سره ګډ ژوند وکړئ.

هغې ونه منه.
څو ځلي الته لاړه.
الک د هغې سره بېرته را نه غي.

رڼا د خپلې خور په کور کې ژوند کوه، او کله نا کله به د زوی د ليدو د پاره خپل مېړه کور ته تله.
کال تېر او مېړه يې د سرطان په ناروغۍ اخته او مړ شو.
دوې کاله وروسته د رڼا بنې وغوښتل چې هجرت ته واده وکړي.
د هغې بنې هڅې پيل او هغه ته يې برابره جلۍ وموندهٔ.
څو ځلي يې د جلۍ کور ته يې رايباران ولېږل.
د جلۍ کورنۍ پرېکړه وکړه ترڅو خپله لور هجرت ته ورکړي.
لومړۍ يې دسمال، کوژده او کال وروسته يې واده وکړ.
هجرت خپل نوی ژوند پلارنۍ سيمې کې پيل کړ.
هغه اوس پنځه زامن لري.
په هماغه سيمې کې په کروندو کې کار کوي.

رڼا هم تر اوسه ژوندۍ ده.
هر څه چې يې ورونه، خويندې او دوستان ورکوي، هغه خپلو لمسيانو ته وړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

همدا راز د ځمکی حاصل کوم چې هغې ته د ورونو له خوا ورکول کیږي، هغه هم خپلو لمسیانو ته وړي.

رڼا کله ناکله د زوی کور ته ځي.
ډېری وخت هغه خپلو خویندو، خپلوانو او ترور کورونو ته ځي.
هر څه راټولوي او لمسیانو ته یې وړي.

که څوک ورته و وایي چې:
هغوي اوس پلار او مور لري، ستا مسولیت اوس پای ته رسېدلی دی.
ته باید پیسې په ځان مصرف کړې.

رڼا په غصه کیږي او وایې:
ما خو په خپله خوښه مېړه نه دي کړی.
تاسو دهقان ته ورکړم.
ما خو روغمن او یا انجینر غوښته.
تاسو چې خپلو زامنو او لور ګانو ته خواړه او کالی راوړئ زه هم خپلو لمسیانو ته هر څه راوړم.
زړه مې نه غواړي.
زما اوس هم هغه الک خوښ دی.
زه تاسو پر بولم چې هغه ته مو، ور نه کړم.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

د چاپ شویو کتابونو لېست

۱. معماری افغانستان
۲. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری
(بخش شفاخانه ها)
۳. راهنمود طلايي
(برای اساتید اانستیتوت های تخنیکي و ساختمانی افغانستان)
٤. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد اول
٥. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد دوم
٦. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش اداری)
۷. معماری اصیل شهر کابل (مرادخانی)
۸. معماری شهر کابل (بی بی مهرو)
۹. افغانستان در قرن تکنالوژی
۱۰. زونبندی اقلیم و زلزله افغانستان
۱۱. صدقه جاریه/ دنیای انجینری
۱۲. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد اول (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۱۳. داستان حقیقی با مقیاس معماری
۱٤. فرار از کشور- با تصاویر مستند
۱٥. نقش دانشمندان مسلمان در فن معماری و مهندسی
۱٦. پخسه در افغانستان
۱۷. بنیا نگذاری اولین مساجد توسط افغانها در آسترلیا
۱۸. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد دوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

۱۹. منار جام – الهامی برای قطب منار
۲۰. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد سوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۲۱. جام یا کلیان (کلان)
۲۲. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد اول
۲۳. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد دوم
۲٤. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد سوم
۲۵. چېر ته چې قانون نه شته (ګډوډي د افغانستان په معمارۍ کې)
۲٦. مډرنه جوما تونه ,, پخوا او نن ،،
۲۷. هله جور کو (نی پخسه – مقاوم زلزله)
۲۸. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مساجد)
۲۹. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مکاتب)
۳۰. هنر و صنعت چوب در مرادخانی
۳۱. هنر و پیشه حکاکې - زرگری در مرادخانی
۳۲. هیچ (چهل داستان واقعی)
۳۳. معماری اصیل شهر کابل
(تشریح مورخ ۱۷ ماه میزان سال ۱۴۰۱ پوهنتون پولی تخنیک کابل)
۳٤. ۴۰- چهل
۳۵. مجنون او ګلچېن (پښتو ناول)
۳٦. در جستجو (ناول به زبان دری)
۳۷. تفاوت ها تفاوت می آورد (کتاب تصویری)
۳۸. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد اول)

(c) ketabton.com: The Digital Library

٣٩. برف ها آب میشود
٤٠. رسم و تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد سوم
٤١. آرزو و امید (ناول به زبان دری)
٤٢. بوډا ښكاري (پښتو ناول)
٤٣. د اسلامي معمارۍ پيل
٤٤. نامنوني ژوي (پښتو ناول)
٤٥. حیوانات شوخ (ناول به زبان دری)
٤٦. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد دوم)
٤٧. د شپیلۍ مینه (مه ینه) په کچه گړۍ کې (پښتو ناول)
٤٨. حشمت خان د کلا معماري
٤٩. د افغان الک او آذري جلۍ مینه (پښتو ناول)
٥٠. د وچو بنونه او پارکونو معماري
٥١. د يوې ښونكې مينان په يوه ټولګي كې (پښتو ناول)
٥٢. د ژرنده ګرې ماما مينه (پښتو ناول)
٥٣. په اسلامي نظام كې ودانيز پرمختګ
٥٤. شپېنه ادې (پښتو ناول)
٥٥. بې زده كړې پوى (پښتو ناول)
٥٦. د مينې تاو (پښتو ناول)

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

د کار لاندې کتابونو لېست

١. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد سوم)
٢. سرغندوی (ناب، مشهور) پوډري
٣. په خپله ژبه (BIM) په نړۍ کې تر ټولو نوې او ګړندۍ کړنلاره د معمارانو او اینجینېرانو(انجینرانو) له پاره
٤. لیونی لېوه
٥. کوشنۍ سوداګره
٦. سپین کارغه
٧. سور تنور
٨. خړه بیزو
٩. بندي مرغه
١٠. توده برستن
١١. د ژوند پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

د امکان او وخت په صورت کې

۱. پخسه در افغانستان (به زبان انگلیسی)
۲. تاریخ معماری افغانستان
۳. حویلی های آسمان خراش
٤. ارتباط گذ شته، حال و آینده در معماری
٥. استعداد، سرعت و اقتصاد در معماری افغانستان
٦. شیطان چراغ
۷. خاطره ها

(c) ketabton.com: The Digital Library

The circulation of love

Written by:
Architect PHD
Hashmatullah Atmar
January-2025/February -2025

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library